

ikke traf nogen hjemme, og han havde hidtil ikke gentaget Besøget. Han vidste ikke, hvorledes han skulde faa sagt dem, at han nu ikke længer var forlovet, og hvad der i det hele var foregaaet med ham.

Sangen sluttede, og Præsten viste sig paa Prækestolen over Alteret. Men Per var ikke længer i Stand til at fastholde Tankerne ved, hvad han hørte. Det gik ham ikke dennegang stort bedre end ved hans første, saa mislykkede Kirkegang forleden i Borup. Hvor meget han end anstrengte sig for at samle sit Sind, — han følte sig igen saa fortvivlet udenfor det hele.

Ogsaa rent legemligt følte han sig uvel. Han havde i de sidste Dage ikke været rigtig rask. Han havde igen haft en Mindelse af sine gamle Smerter i Mellemgulvet, og hans Søvn havde været urolig, gennemjaget af forvirrede Drømme. Den daarlige Luft i den overfyldte Kirke, Solen, der skar ham i Øjnene, Anstregelsen ved at staa op saa længe, dertil Spændingen for det forestaaende Genmøde med Signe og Brødrene, alt dette gjorde ham tilsidst helt svimmel. Der var et Øjeblik under Bønnen efter Prækenen, hvor han troede, at han skulde faa ondt.

Da han efter Gudstjenestens Slutning mødtes med sine Søkende udenfor Kirken, følte han sig alvorlig syg. Signe saae det straks og spurgte, hvad der fejlede ham. I det samme begyndte det at flimre for hans Øjne, og han maatte søge ind i Portnerstuen, hvor han besvimed.

Da han var kommen til sig selv igen, ledede Brødrene ham ud til en Droske. Han hørte Signe give Kusken Ordre til at køre til det fælles Søkendehjem, og han forsøgte ingen Indvending. Han følte sig saa uendelig kraftesløs og træt, og troede, at han skulde dø. Saa saare han var bragt tilsengs, faldt han i Søvn.

Nogle Timer efter slog han Øjnene op i et halvmørkt, lavloftet Værelse med et enkelt Vindu, for hvilket Gardinet var rullet ned. Det varede noget, før det gik op for ham, hvor han var; og da saae han sig sky omkring. Der stod Moderens Mahogni-Sekretær med de runde, benhvide Nøgleskilte; de stirrede paa ham med forbavset opspilede Øjne. Der var Kurvestolen, som han huskede fra sin Faders Dødsværelse. Og Puffen med det